

GENIET *en drink mateloos*

Geheelonthouder Daniëlle van Duin denkt nog steeds met veel plezier terug aan die ene avond waarop ze wél dronk.

Ik drink geen alcohol. Niet uit principe of omdat ik tot een enge sekte behoor. Ik doe het om dezelfde reden waarom ik geen koffie, spruitjes of witlof nuttig: het smaakt bitter en mijn niet-ontwikkelde kindersmaakpapillen trekken dat niet. Toch lukt het me af en toe m'n bezwaren opzij te zetten, en dan zet ik ze ook goed opzij. Zoals die keer in december, jaren geleden. Mijn beste vriendin en ik besloten de feestdagen op Barbados door te brengen. Oud en Nieuw vieren bij 28 graden: weer 's wat anders. Rum punch drinken vonden wij prima passen bij de inheemse gewoonten. Bij voorkeur deden we dat in een authentieke setting. Dus togen we op 31 december naar een discotheek waar we de enige twee blanken waren, ik geloof zelfs de enige twee vrouwen. We dansten op Lauren Hill en The Fugees en na de eerste rum punch overviel ons al het ultieme Barbados-gevoel. De reggae klonk beter dan in Nederland, de mannen, in alle denkbare schakeringen bruin, waren veel knapper dan waar ook ter wereld en het leek of zelfs in het donker de Caribische zon uitbundig scheen.

Helder moment

We voelden ons ongelooflijk bijzonder en na de tweede rum punch wisten we zeker dat we de aantrekkelijkste schepsels op aarde waren. Bij de derde, maar het kan ook de vierde of vijfde zijn geweest, vond ik het tijd om mijn tas in een hoek te smijten. Met zo'n ding om je schouder danste het maar onhandig. Ik probeerde goed in me op te nemen welke hoek het betrof. Dan kon ik hem daar, als we straks weggingen, gewoon weer vandaan halen. We dansten en dansten, lagen dubbel om elkaars grappen en raakten verzeild in onzinnige flirtgesprekken met de locals. Om twaalf uur gaven we drie nieuwjaarszoenen aan zo veel mogelijk volslagen onbekenden. Aan de avond en Bob Marley leek geen einde te komen.

En toch kwam die er. Namelijk toen mijn vriendin mee naar huis wilde met een jongen die dreads had tot in zijn knieholten. Toen kreeg ik even een heel helder moment, net lang genoeg om haar ervan te overtuigen dat het niet bijster slim was een onenightstand te initiëren met iemand die ze 23 minuten kende. Of ze wel wist dat ieder land zijn eigen lustmoordenaar had. Dat laatste vond ze een steekhoudend argument. Dus zaten we niet lang daarna, tijdelijk ontnuchterd, in een taxi naar ons veilige hotel. Mijn tas had ik, tot mijn eigen stomme verbazing, inderdaad teruggevonden in de hoek waar de kerstboom stond. Met dubbele tong vertrouwden we elkaar toe dat Caribiërs echt ontzettend eerlijke, lieve mensen waren. Allemaal. Op dat moment wist ik nog niet dat ik weliswaar niet mijn tas, maar wel de hele inhoud, dus al mijn geld en zonnebril kwijt was – en die kwam niet van de Hema.

Huis-tuin-en-keukenkater

Eenmaal op bed begon de hotelkamer te tollen, onophoudelijk en snel. De hele nacht had het gevoeld alsof de wereld om mij draaide en nu gebeurde het echt. Ik snelde naar de wc, die gezellig meedraaide. Op het moment dat iedereen aan tafel

ging voor het diner,

zat ik op mijn

knieën op het

wc-matje. Dat

gaf wat extra

comfort bij het

overgeven van de

hectoliters lucht. Ik had een

hoofdpijn die met geen 100 parace-

tamols te bestrijden zou blijken. Mijn

alcoholvergiftiging leek helaas in niets op de

huis-tuin-en-keukenkater van mijn vriendin. Twee

etmalen later was ik weer de oude en aten we papaya

met passievrucht aan het strand. Had ik spijt, of schuld-

gevoel? *Mais non*. Oké, ik was wat spullen en misschien

wat hersencellen armer, maar ik had ook iets gewonnen:

voor altijd een topavond in de pocket, en een anekdote

waar je mee kunt aankomen. Daarom dit onverstandige

advies voor de komende feestdagen: lach, dans, flirt en

drink – liefst niet met mate. ■

